

P. Silveri de Sant Lluís Gonzaga (1864-1936)

Jaume Perucho Pontarró va néixer a Corroncui, parròquia de Pinyana, municipi de Pont de Suert (Alta Ribagorça) el 12 de març de 1864. Va rebre el sagrament del baptisme el mateix dia a l'església parroquial. Era fill de Jaume Perucho i de Francesca Pontarró. Fou confirmat el 28 de juliol de 1877 a la parròquia de Sant Gil de Pinyana. Amb pocs anys d'edat es queda orfe de pare, i pocs anys després de mare, essent acollit per una família benestant del poble. Jovenet, féu de rabadà dels pastors, i va aprendre a llegir cap els 10 anys: la seva inclinació a l'estudi va motivar que anés a estudiar a Lleida.

A la capital de ponent estudiava al Seminari i feia d'escolà a l'església de les religioses carmelites descalces, on va conèixer el P. Antoni Carvi, religiós carmelita descalç exclaustat des de la supressió dels ordes religiosos el 1835.

Als 18 anys ingressà en el Carmel descalç, i va començar l'any 1882 el seu noviciat al Desert de les Palmes. Va fer la seva professió religiosa el 30 d'agost de 1883. Començà els estudis de Filosofia al mateix Desert des les Palmes, i els continuà a València el 1884. Rebé l'ordenació sacerdotal el 31 de març de 1888. Prosseguí la seva formació estudiant Moral i Dret Canònic a Àvila (1890). L'any 1891 va ser destinat al convent de Tarragona. Cap a 1897, quan era superior de València, va ser designat, el mes d'octubre, vicari de Tarragona i encara el desembre d'aquell mateix any, president de Barcelona. Destinat a les missions que l'Orde tenia a Cuba, va estar al convent de Matanzas de 1904 a 1909. Retornà al seu país i va ser, successivament, conventual de Badalona i Barcelona i Tarragona. A Tarragona ocupà el priorat entre 1923-1927, organitzant grups seglars de joves i adults amb trobades sobre temes espirituals, i dirigint la Confraria del Nen Jesús de Praga.

A partir de 1927 farà de mestre de novicis, càrrec que ocupava en esclatar la guerra civil. Estimat pels seus novicis, l'anomenaven afectuosament "pare pous i cisternes" per tal com solucionà la necessitat d'aigua que tingueren els convents de Tarragona i Badalona.

L'esclat de la revolta de 1936 motivà que el prior, P. Pere de Sant Elias, Eriz Eguiluz, organitzés la sortida dels 19 novicis, que va repartir per diferents cases d'amics de la comunitat, i que es desplaçessin en tren cap a les seves llars. Els frares, però, van restar al convent fins hores abans de la crema de l'església.

El P. Silveri es refugià a casa d'un amic seu, el Dr. Mossèn Avellà, l'endemà a casa d'altres amics i darrerament es va allotjar a l'Hotel Internacional, fins el dia 25 de juliol. Durant aquests dies visità més d'una vegada el convent, pensant que encara podria recuperar els diners de la comunitat. L'administrador de l'hostal li va oferir uns diners per agafar el tren en direcció a Lleida. Tot just arribat a Lleida fou detingut el dia 27 de juliol de 1936, en què ingressà a la presó de Lleida. Encara no un mes després, el 20 d'agost, el van treure de la presó, juntament amb el P. Francesc de l'Assumpció i Mn. Pau Segalà. Davant d'una gran fossa del cementiri de Lleida els van afusellar. En aquell mateix dia foren executats 77 religiosos i sacerdots. Tots foren enterrats en una fossa comuna del cementiri de Lleida.